

Bakos András

Tavaszi aggófű

*A villamossínek között
tavaszi aggófű ragyog.
Gaz, délkeleti jövevény.
Mindegy neki: agyag, homok,
csak bolygatott talaj legyen.
Betonzsáruk, bazaltkövek
közül tör elő. Ritka, szép,
egyöntetű virágtömeg.*

*Remeg szírom, levél, a szél
meleg, fanyarul illatos.
Napsárga szőnyegen picit
sötétebb sárga villamos
közeledik, lassít, megáll –
mert mentő vár a síneken
a kórház kapuja előtt
a vesegörccsel és velem.*

*Terjed, ahol a pályatest,
szél hordja magjait tovább.
Megroppant benn és útra kelt
a kő, kalcium-oxalát.
A kapu nyílik. Bemegyünk.
Semmi se fájt még ennyire.
Ezt nézem, mégis – nem tudom,
hogyan kéne máshogy lennie.*